

Jirka s kozú.

Bul jeden král a měl ceru, a von ji nemoh žádněj rozesmít, vona bula dycky smutná. Tak ten král poudali, hdo hudělá, haby se vona zasmíla, že mu ji dejí. Tak von bul jeden pastýř a měl syna, říkali mu Jirka. Von poudá: »Tatíku! já teky pudu, esli bych ji rozesmil. Já na vás nic nechci jenom tu kozu.« A táta řekli: »No ták di. Ta koza bula taková, hdy von chtěl, tak vona každýho držíla, a ten čovek mušel při ni vostat.

Tak tu kozu vzal a šel, a potká jednoho, von měl nohu na rameně. Jirka poudal: »Ty, co máš hen tu nohu na rameně?« A von: »Já hdyž ji shundám, tak doskočím sto mjil.« — »A kám deš?« — »Já du na službu, hdo mě veme.« — Tak pot se mnú.«

Šli dáleje a potkali zas jednoho, měl prkýnko na vočích. »Ty, co máš hen tu na vočích prkýnko?« A von: »Já hdyž to prkýnko pozvihnu, tak vidím sto mjil.« A kam deš? — »Já du na službu, chceš li mě vzít.« Ba jou, vemu. »Pot teky se mnú.«

Hušli kús cesty, potkali třetího kameráda, von měl flaši pod ramenem a místo zandavačky držíl v ní palec. »Ty co hen ten palec držíš?« — Já hdy ho vycuknu, dotřiknu sto mjil, a co chce, šeko zatřiknu. Chceš li, vem mě teky do služby, může tuto bejt tyv chěstí a naše teky.« A Jirka mu na to: »No ták pot.«

Potom přišli do města, hde bul ten král, a nakúpili si na tu kozu pantlu. A přišli na jednu hospodu, a vono tám už bulo předpověděno, haž takoví lidi přidú, haby jim jíst a pjít dali, co budú chtít, že to ten král šeko zaplatí. Tak voni tu kozu samým pantlem vovázali a dali ji do senci šenkýři k vopatření, a von ji dal do přístěnku, hde jeho cery ležily. Von ten hospodskej měl tři dívčé, a ešte nespály. Tak ta Manka řekla: »Och, hdyby sem já mohla teky nákej takovej pantl mjit! já pudu a vodvážu nákej s tý kozy.« Ta druhá, Dodla, poudá: »Nechót, von to ráno pozná.« Hale vona šla přec. A hdy Manka dlúho nešla, řekla ta třetí, ta Káče: »Di tam pro ni.« Tak ta Dodla šla a třepla Manku po hřibetu: »I pót, nech toho!« a už se vod ní nemohla vodtrhnút. Tak ta Káče poudá: »I pote! nevodvažte je šecky.« Šla a třepla Dodlu po sukni, a už teky nemohla pryč, mušela při ni vostat.

Tak ráno von si ten Jirka přichvát a šel po tu kozu, a ved to šeko pryč, Káci, Dodlu i Manku. Šenkýř ešte spál. Šli skrze ves, a von koukal lichtář z vokna: I fuj! poudá, »Kačínko, co to? co to?« Šel a popád ji za ruku, chtěl ji vodtrhnút, a vostat teky při ní. Potom hnál pastýř krávy rejničku a bejk šoust se vokolo, huváz, a Jirka teky ho ved.

Tak potom přišli před ten zámek, a voni ven vyšli slůžici; a hdyž takovy vece vidili, šli a poudali tomu králi: „Och pane! hen tu máme takovú podivanú; už tu byly šelijaky meškery, hale to tu ešte nebulo.“ Tak tu královo dívčí hnedle vyvedli na ten palác, a vona se podívala a zasmíla se, haž se zámek votřís. Tak íčko se ptáli, co je zač? Von: že je pastýřovo syn a že mu říkaj Jirka. A voni: že to nemůže bejt; že je ze sprostýho rodu, že mu tu dívčí nemužú dát, hale že jim muši něco ešte hudělat. Von poudá: „Co?“ A voni: že hen tám je studánka, je tám sto mjil; esli z ní za minut přinese ten koflík vody, tak tu dívčí dostane. Tak von ten Jirka poudal tomu, co měl tu nohu na rameně: „Ty si řek, hdyž shundáš hen tu nohu, že doskočíš sto mjil.“ A von: „Ó to já snadno dokážu!“ Shundal nohu, skočil a bul tám. Hale potom už chybalo maličko jenom, a už by tu bul čas, že měl přijít. Tak Jirka řek tomu druhýmu: „Ty si poudal, hdyž pozvihneš hen to prkýnko z vočí, že huvidíš na sto mjil: koukni se, co tám dělá.“ — Och pane! von tám leží. Och Jemináčku! von tám husnul. „To bude zle,“ poudá Jirka, „už tu bude čas. Ty třetí, ty si poudal, hdy hen ten palec vycukneš, že dotřikneš sto mjil: chutě třikni tám, haž vstává. — A ty, podívej se, esli už se tám hejbá nebo co? „Och pane! už vstává, hutírá se — už nabírá vodu.“ Potom von skočil a už tu bul, a zrovna v čas.

Tak potom voni poudali, že jim muši dokázat ešte jeden kús. Že hen tám ve škále je takový zvíře, jednorozec, že jim moc lidi zhubí: esli je zhladí ze světa, že tu dívčí dostane. Tak von si vzal ty lidi, a do toho lesa šli. Tak přišli k takový smrčíně. A vono byly tři zvířata, a byly takovy lože vyšoustany, kerak ležily. Dvě nedělaly nic, ale to třetí hubilo lidi. Tak voni si nabráli kameního a těch jedlovejeh krá-korek za nadra, a vlízli na dřevo nahoru; a hdy si ty zvířata lehly, tak voni pustili delů kámen na to jedno zvíře, co bul jednorozec. A vono to zvíře řeklo tomu druhýmu: „Dej pokoj, neštochej mě!“ A vono poudá: „Já tě nedělám nic. A zas na toho jednorozce ze z hora pustili kámen. „Dej pokoj! už si mi to hudělal po třetí.“ Hdyť já tě nic nedělám!“ Tak se popádli a práli se dohromady. A ten jednorozec chtěl to druhý zvíře probodnúť; hale vono huskočilo, a von kerak se pruce po ňom hnál, tak zaraziltím rohem do dřeva a nemož ho hnedle vyn-dát. Tak voni hnedle skočili ze smrčiny delů, a ty dvě zvířata hutek y, a tomu třetímu, tomu jednorozci, voni husekli hlavu a vzeli ji na ra-meno a nesli ji do zámku.

Tu voni v zámku vidili, že Jirka zas ten kúsek dokázal. „Co, prej, budem dělat? snad mu přec mušime tu dívčí dát?“

„Ne pane!“ poudá jeden ten slůžici, „to nemůže bejt; hdyť je sprostěj, haby von takovú královskú dívčí dostál; hale mušime ho ze světa zhladit.“ Tak von ten král jim řekli, haby vyšetřili jeho řeč, co bude mluvit. Tak bula tam nájemnice jedna, vona mu poudala: „Jirko! s tebu nebude dnes dobře, chtěj tě zhladit ze světa.“ Tak von poudá: „Och já se nebojím: kterak mně tepřiva bulo dvanáct let, já sem jich zabjil jednu ranú dvanáct.“ Hale to bulo tuto, hdy mu máma hupekly rozpiček, vono mu na něj vlítlo dvanáct much, a von je na jednu ranu zabjil.

Tak voni hdy to slyšili, řekli: „Jináč ne, než že ho mušíme zatřelit.“ „Tak potom si přiřikovali vojáky a poudali, že mu hudělaj parádu, že budú ho voddávat na paláce. Tak ho tám vyvedli a vojáci chtěli už do něho spustit. A von ten Jirka řek tomu, co místo zandavačky palec držil: „Ty si poudal, hdy vycukneš hen ten palec, že šechno zatřikneš; chutě vycukni!“ — Ó pane! to já snadno dokážu.“ Tak ten palec vycuk a šecky je zatřik, haž buli šecky slepí a žádnéj neviděl.

Tak voni, hdy už vidili, že jináč není, řekli mu, haby šel, že mu tu dívčí dejí. Tak potom mu dali pěkný šaty královský a bula svarba. A já sem na tý svarbě tekv bula: měli tam moziku, zpivali, jidli a pjili; bulo mesa, mochúrek a všeano plný košíanky, a vodičky plný vědra. Dnes sem šla, včera sem přišla; našla sem meze parezy vejce, praštila sem je jednomu na hlavu a hudělala sem mu pleš, a má ho doposavád.